

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: JUDr. S. Ž.**, zast. JUDr. Richardem Pechou, advokátem se sídlem Voršilská 10, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, P.O.BOX 9, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2011, č. j. 107/2011-160-SPR/3, ve věci přestupku, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 1 A 3/2011 - 35,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 1 A 3/2011 - 35, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 4. 2. 2011, č. j. 107/2011-160-SPR/3, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 712 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Richarda Pechy, advokáta se sídlem Voršilská 10, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 14. 7. 2010, č. j. MHMP 594633/2010/Vos, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“),

kteřeho se měl dopustit porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Uvedeného přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 17. 2. 2010 v 17:15 hodin řídil osobní motorové vozidlo registrační značky 1A6 6120 po požití alkoholických nápojů, kdy orientační dechovou zkouškou digitálním přístrojem Alcotest Dräger bylo u stěžovatele hlídkou Policie ČR zjištěno 0,26 promile alkoholu, což odpovídá po zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru a expertně stanovené nejistoty hladině 0,02 g/kg alkoholu v krvi.

Městský soud žalobě nepřisvědčil. Za nesporné považoval městský soud to, že Policie České republiky při silniční kontrole opakovaně provedla u stěžovatele dechovou zkoušku kalibrovanými analyzátory alkoholu v dechu s výsledky 0,26 promile alkoholu po první dechové zkoušce a 0,18 promile alkoholu po druhé dechové zkoušce.

Městský soud konstatoval, že vychází-li právní rámec z tzv. nulové tolerance k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že po zvážení možné chyby měřicí metody a dalších faktorů, které mohou mít vliv na výsledek měření, jako hodnota prokazující zjištěné množství alkoholu správním orgánem byla určena hodnota 0,02 promile. Městský soud odkázal na metodiku Ministerstva dopravy, nazvanou „Pracovní postup č. 114-MP-C 008-8 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu“ (dále také „metodika“). Metodika počítá s možnou chybou samotného měřicího přístroje i dalšími faktory jako např. možnou fyziologickou hladinou alkoholu v těle kontrolované osoby nebo možnou nepřesností přepočtu uvedeného objemu alkoholu v dechu na odpovídající hladinu alkoholu v krvi. Tato odchylka je stanovena Českým metrologickým institutem a činí 0,24 promile.

Z metodiky vypracované Českým metrologickým institutem (dále jen „ČMI“) dle závěru městského soudu vyplývá, že pouze při naměřené hodnotě 0 promile již není nutné zkoušku opakovat a lze ji vyhodnotit jako negativní dechovou zkoušku. Tak tomu však v případě stěžovatele nebylo, a proto bylo postupováno správně, pokud byla zkouška zopakována s výsledkem 0,18 promile, což však nelze vyhodnotit tak, že stěžovateli nebyl alkohol v krvi vůbec zjištěn. Rozhodující je skutečnost, že stěžovatel požil před jízdou alkohol a ten mu byl zjištěn opakovaně dne 17. 2. 2010 analyzátořem alkoholu v dechu zn. Dräger 7410. Stěžovatel proti zjištěným výsledkům neměl výhrad a nežádal lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Z uvedených důvodů městský soud žalobu zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení, nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

Uvádí, že se dne 17. 2. 2010 dobrovolně a v dobré víře podrobil dvojí orientační dechové zkoušce v minimálním rozmezí 6 minut (první dechová zkouška v 17:15 hodin, druhá dechová zkouška v 17:21 hodin). Při první dechové zkoušce mu byla naměřena hodnota 0,26 promile alkoholu – po zohlednění maximální možné chyby jde o hodnotu 0,02 promile alkoholu, ovšem při druhé dechové zkoušce prováděné v krátkém časovém odstupu, který nemohl mít vliv na pokles hladiny alkoholu, mu byla naměřena hodnota 0,18 promile alkoholu, která po zohlednění maximálně možné chyby znamená, že alkohol v krvi nebyl přítomen vůbec.

pokračování

Správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí druhou dechovou zkouškou, resp. jejími výsledky nezabýval a tento důkaz při svém hodnocení zcela pominul. Obdobně postupoval žalovaný, který k výsledkům druhé dechové zkoušky pouze uvedl, že druhá dechová zkouška potvrdila výsledky první dechové zkoušky. Takové odůvodnění žalovaného je však zcela nepřezkoumatelné, žalovaný se nevypořádal ani s faktorem krátkého časového odstupu mezi oběma zkouškami, ani s okolností, že po zohlednění maximálně možné odchylky výsledků druhé dechové zkoušky přítomnost alkoholu vyloučil.

Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 (všechna zde uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správní orgány vůbec nehodnotily, jakým způsobem byla dechová zkouška prováděna, stěžovatel nemohl ze žádného dokumentu zjistit, zda byla či nebyla prováděna kalibrovaným přístrojem. Podle uvedeného rozsudku se za pozitivní průkaz požití alkoholu pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,2 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie.

V projednávané věci se však přítomnost alkoholu v krvi uvedenou metodou vůbec nezjišťovala, přičemž je ověřeno, že výsledky dechové zkoušky oproti výsledkům krevní zkoušky nemohou svou přesností obstát. Druhá dechová zkouška pak i bez odpočtu možné chyby prokázala nižší hladinu alkoholu. Stěžovatel má navíc jako diabetik zvýšenou hladinu alkoholu v krvi.

Vzhledem k výsledkům dechových zkoušek má stěžovatel za to, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, neboť nelze důvodně hodnotit fyzické duševní schopnosti stěžovatele jako snížené tak, že by řízením motorového vozidla mohl ohrozit zájem chráněný zákonem. Stěžovatel byl přitom uznán vinným spácháním ohrožovacího deliktu.

Hodnocení městského soudu považuje stěžovatel za nezákonné, neúplné a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Městský soud zcela bez jakéhokoliv odůvodnění považoval za samozřejmé, že se v případě druhé dechové zkoušky již chybová odchylka nezohledňuje. Pak ovšem vzniká zcela oprávněná otázka, proč vlastně opakovanou dechovou zkoušku provádět.

Úvaha soudu, dle které stěžovatel před jízdou požil alkohol, je zcela lichá. Pro posouzení věci je rozhodující, zda byl při jízdě v krvi stěžovatele alkohol přítomen a zda byl jeho přítomností stěžovatel ovlivněn.

Nezákonná je i úvaha soudu, dle které skutečnost, že stěžovatel nežádal o lékařské vyšetření, jde k jeho tíži. Tímto soud nepřipustně přesouvá důkazní břemeno ze správních orgánů na stěžovatele. Byl-li výsledek druhé dechové zkoušky po odečtení chybové odchylky nulový, pak má stěžovatel za to, že ke spáchání přestupku nedošlo a na správních orgánech je, aby prokázaly opak. Skutečnost, zda stěžovatel žádal či nežádal o lékařské vyšetření, je z tohoto úhlu pohledu zcela irelevantní.

K namítané nepřezkoumatelnosti stěžovatel dále uvádí, že v době rozhodování městského soudu již zákon č. 361/2000 Sb. neumožňoval za porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona uložit sankci zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 163/03 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), podle něhož je porušením základních práv takový postup soudu, jestliže soud nezaznamená změnu kogentního ustanovení zákona a v odůvodnění rozsudku se s takovou změnou žádným

způsobem nevypořádá. Takový postup má za následek nepřekoumatelnost napadeného rozsudku.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s rozhodovacími důvody městského soudu a odkazuje na své vyjádření k žalobě. Odmítá namítaný nepřípustný přesun důkazního břemene a odkazuje na písemnosti založené ve správním spisu. Z těchto dokumentů je nepochybné, že stěžovatel se v oznámení o přestupku vyjádřil v tom smyslu, že dne 17. 2. 2010 v době od 15 do 15:30 hodin požil dvě piva, přičemž vozidlo začal řídit přibližně kolem 17 hodin. Současně stěžovatel vyslovil souhlas s naměřenými hodnotami a s právními následky z toho vyplývajícími a také souhlasil s tím, že byl řádně a srozumitelně poučen o právu na provedení lékařského vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Stěžovatel o lékařské vyšetření nežádal. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci zde uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

K naplnění objektivních znaků předmětné skutkové podstaty tedy mohlo dojít jen tak, že stěžovatel požil alkoholický nápoj (případně jinou návykovou látku) a poté řídil vozidlo v natolik krátké době po tomto požití, že byl ještě pod vlivem alkoholu.

Městský soud při posuzování věci vycházel, stejně jako žalovaný, z metodiky, kterou si nechalo vypracovat Ministerstvo dopravy od ČMI. Tato metodika reaguje na novelu zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tabákový zákon“), provedenou zákonem č. 274/2008 Sb.

Důvodová zpráva k návrhu uvedeného zákona uvádí, že navrhovaná úprava zjednoduší současný duplicitní systém orientačního a lékařského vyšetření povinných osob na přítomnost alkoholu v organismu, spojený s jejich následnou dopravou k lékařskému vyšetření do zdravotnického zařízení. Tím vznikají, zejména na straně Policie České republiky a obecních policí, značné vícenáklady spojené s touto činností. To vše je nadbytečné s ohledem na existenci detekčních přístrojů, jejichž výsledky měření jsou zcela srovnatelné se závěry lékařského vyšetření provedeného ve zdravotnickém zařízení.

Jakkoliv tedy právní úprava i nadále předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření [§ 2 písm. l) tabákového zákona] a odborné lékařské vyšetření [§ 2 písm. m) tabákového zákona], současně je ze znění § 16 odst. 2 tabákového zákona patrné, že důkazu o ovlivnění alkoholem získanému orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky

pokračování

je přiznána vyšší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy. Dechová zkouška však musí být provedena analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“). Za splnění uvedených podmínek se již nemusí obligatorně provádět odborné lékařské vyšetření.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemá žádné pochybnosti o tom, že dechová zkouška byla provedena přístrojem, který splňoval zákonem stanovené předpoklady. Ve správním spisu je založen ověřovací list ČMI, který stanovil dobu platnosti ověření přístroje do 16. 10. 2010 a kalibrační protokol s datem kalibrace dne 12. 10. 2009.

Pokud však jde o interpretaci výsledku provedených dechových zkoušek, pak je nutno konstatovat, že Nejvyšší správní soud nemá jak závěry správních orgánů, resp. závěry městského soudu věcně přezkoumat.

S ohledem na zásadu in dubio pro reo musí správní orgány ve smyslu uvedené metodiky vzít při interpretaci výsledku měření v úvahu možné chyby měřicí metody a další faktory, které mohou mít na výsledek měření vliv. Při práci s výsledky měření je proto nutno zohlednit faktory ovlivňující výsledek měření tak, aby v případě pozitivního výsledku byl řidič obviněn a případně také postižen za jednání, které je bez důvodných pochybností prokazatelné, tedy v případě deliktu spočívajícího v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu za řízení vozidla s takovým množstvím alkoholu v organismu, které je zjištěno zcela spolehlivě, tj. jeho minimálním prokazatelným množstvím.

Ke zjištění takové nejnižší prokazatelné hladiny alkoholu je třeba od výsledku měření vyplývajícího z výstupu analyzátoru alkoholu v dechu odečíst hodnotu zahrnující součet možných faktorů, které mohou výsledek měření ovlivnit. Ze závěru metodiky ČMI vyplývá, že s ohledem na faktory, které se mohou promítnout do výsledku měření, lze výsledek zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu považovat za pozitivní (tedy takový, kdy výsledek zkoušky prokazuje ovlivnění alkoholem) v případě, že výsledná naměřená hodnota je větší nebo rovna hodnotě 0,25 promile.

V případech, kdy je naměřená hodnota nižší než 0,25 promile, tedy 0 - 0,24 promile, je nutno ve smyslu uvedené metodiky považovat výsledek za negativní. Vzhledem ke shora uvedenému bude nutno v rozhodnutí o přestupku, jehož podkladem bude právě pozitivní výsledek dechové zkoušky provedené některým ze schválených analyzátorů alkoholu v dechu, pro správné stanovení právní kvalifikace přestupku vycházet z minimální prokazatelné hodnoty, ke které správní orgán dospěje snížením naměřené hodnoty o hodnotu 0,24 promile. Z takto vypočtené hodnoty bude následně vycházet také správní orgán příslušný k evidenci přestupku a odpovídajícího bodového hodnocení v registru řidičů.

Dále se v pracovním postupu, který je přílohou metodiky, uvádí, že vzhledem k měřicímu principu přístroje a vyloučení podezření na zbytkový alkohol v ústní dutině (a pokračující intenzivní resorpci alkoholu do organismu) je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %. U každého měření v aktivním režimu je třeba zaznamenat datum, čas měření a naměřenou číselnou hodnotu včetně měřicí jednotky (mg/L nebo ‰).

Aplikováno na nyní projednávanou věc je zřejmé, že bylo-li u stěžovatele první dechovou zkouškou naměřeno 0,26 promile alkoholu v dechu, po odečtení toleranční hodnoty pak 0,02 promile alkoholu v dechu, postupoval správní orgán v souladu s uvedenou metodikou, jestliže dechovou zkoušku cca po 6 minutách zopakoval. Pokud pak druhá dechová zkouška ukázala hodnotu 0,18 promile alkoholu v dechu, pak po odečtení toleranční hodnoty vyzněla ve smyslu uvedené metodiky jako negativní. Správní orgány tedy při zohlednění toleranční hodnoty disponovaly jak pozitivní, tak negativní zkouškou.

Z odůvodnění jejich rozhodnutí však není vůbec zřejmé, z jakého důvodu upřednostnily výsledky první dechové zkoušky před výsledky druhé dechové zkoušky, či z jakých důvodů se na druhou dechovou zkoušku, resp. na její výsledky uvedená metodika nevztahuje. Obě rozhodnutí správních orgánů postrádají ve věci vyhodnocení celkového výsledku obou dechových zkoušek jakoukoliv přezkoumatelnou úvahu. Správní orgán prvního stupně výsledky druhé dechové zkoušky zcela pominul, žalovaný pak k odvolací námítce uvedl pouze to, že šlo o potvrzení výsledku prvního měření.

Stejným způsobem pak postupoval městský soud, který bez dalšího převzal závěry žalovaného. Výsledky dechové zkoušky jsou přitom považovány za důkaz proti obviněnému z přestupku. Správní orgán byl povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s výsledky obou dechových zkoušek vypořádal a z jakých důvodů upřednostnil pouze první výsledek měření. Tohoto důkazního břemene se správní orgán nemůže zbavit poukazem na to, že stěžovatel naměřené hodnoty nerozporoval, případně nepožádal o lékařské vyšetření. Skutečnost, že stěžovatel s naměřenými hodnotami souhlasil, případně sám nepožádal o lékařské vyšetření, je z hlediska závěru, zda byl přestupek stěžovatelem spáchán či nikoliv, zcela irrelevantní.

Pokud není ze správního rozhodnutí zřejmé, jakým způsobem se správní orgán vypořádal s pořízenými důkazy, jedná se o vady zakládající nepřezkoumatelnost takového správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Městský soud tak měl rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, nikoli rozhodnutí žalovaného věcně přezkoumat. Mimo tohoto pochybení se pak věcný přezkum městského soudu omezil na pouhé převzetí závěrů žalovaného.

Jak rozhodnutí městského soudu, tak rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud je soudem přezkumným, který je při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, nejedná-li se o takové vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Samotný přezkum je však možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí městského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

V posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro to, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně konstatoval, že pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení, při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytykaných pochybení, nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

pokračování

S ohledem na uvedené se Nejvyšší správní soud již dalšími kasačními námitkami věcně nezabýval.

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 7 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 7 200 Kč. Zástupce stěžovatele učinil ve věci celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 16. 8. 2012 (dále jen „advokátní tarif“)], a dvě písemná podání soudu nebo jinému orgánu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jimiž jsou žaloba k městskému soudu a kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč, vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny tři úkony právní služby, náleží stěžovateli již výše zmíněná částka 7 200 Kč (3 × 2 400 Kč). Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se proto zvyšuje o tuto daň ve výši 21 %, která činí částku 1 512 Kč.

Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 15 712 Kč (7 000 Kč + 7 200 Kč + 1 512 Kč), kterou je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce JUDr. Richarda Pechy, advokáta se sídlem Voršilská 10, Praha 1, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu